

af, at dette Parti kender til at stille Krav til de Vælgere, som det repræsenterer — har fremsat den Udtalelse, at det vel sagtens vil være en nogenlunde kortvarig Krise. Jeg forstaaer ikke ret, hvorpaa en saadan Antagelse kan begrundes. (Rode: Nogenlunde kortvarig, ikke et Ord derom). Ja, det ærede Medlem vil vistnok ved at se sine Udtryk, naar de er gengivet i Rigsdagstidende, ikke kunne frigøre sig for Forstaaelsen af, at man ikke kunde opfatte det ærede Medlems Udtalelser anderledes, end at han mente, det var en vanskelig Tid, vi nu ganske vist skulde igennem, men dog nok en Tid, som ikke vilde blive saa alt for lang. Jeg forstaaer nu af det ærede Medlems Afbrydelse, at han ikke vil tages til Indtægt for en saadan Betragtning, og jeg beklager for saa vidt at maatte hævde, at jeg tror heller ikke, der foreligger noget, som berettiger til en saadan optimistisk Betragtning. Dette gælder ikke alene Virksomheder, som arbejder her i Landet, og som altsaa efter vor Opfattelse kunde styrkes, i hvert Fald for nogles Vedkommende, ved Toldforanstaltninger, men jeg tror, at det i mindst lige saa høj Grad gælder vor Eksportindustri, i alt Fald vore Eksportvirksomheder, naar undtages Landbruget. Hvorledes Forholdet ligger for denne ganske vist overmaade vigtige eksporterende Del af vort Erhvervsliv, derom tør jeg ikke udtale mig. Men jeg tror at turde sige, at der er overmaade stor Sandsynlighed for, at Udsigterne for vor Eksportindustri, altsaa Byindustrien, er overmaade daarlige. Det er saa, at de forskellige Lande ude omkring mere og mere omgiver sig med Toldmure. Dette ser vi jo paa, og vi siger: ja, den Fornøjelse kan de godt have, de kommer selv til at betale det, og det bliver de nok kede af; saaledes er jo ikke sjældent Ræsonnementet. Men givet er det, at saa længe de ved disse Foranstaltninger kan opretholde i og for sig maaske for dyrt drevne tekniske Virksomheder indenfor Landets Grænser, saa længe faar Lande udenfor det paagældende Land, altsaa eventuelt Danmark, ingen Mulighed for til det paagældende Land at indføre, det være sig en Maskine, eller hvad andet det kan være. Jeg tror altsaa, at der er al Grund til, at Regeringen i allerhøjeste Grad i den Sommertid, der nu kommer, hvor der dog bliver Tid til meget, til hvilket Tiden kan være mere knap under Perioder, hvor Rigsdagen er inde, giver sig til at undersøge, hvorledes de forskellige Landes maaske ikke mindst Storindustrier er stillet, om der ikke i mange forskellige

Former fra de paagældende Regeringers Side ydes de paagældende Industrier en saadan Hjælp, at dette i høj Grad virker som Eksportpræmier, hvis de paagældende Lande eksporterer, og at det i hvert Fald i høj Grad virker generende overfor Udlandets Mulighed for at konkurrere.

Jeg har altsaa den Tro, at Tiderne, saaledes som de har udviklet sig i Løbet af de 2—3 sidste Aar, afgjort bærer i Retning af, at det bliver sværere og sværere for et Land at finde Muligheder for at bringe Eksportvarer i et andet Land. Hvis dette er rigtigt, vil dog vist enhver kunne indse, at dette rummer en ganske overordentlig Fare for meget betydelige Dele af dansk Industri, som ganske afgjort maa kaldes Eksportindustrier. Jeg skal her i ganske særlig Grad pege paa forskellige Dele af Jernindustrien, saasom Skibsbygningsindustrien og ikke mindst Fabrikationen af de store Maskiner, som vi her i Landet har saa megen Ære af at have været Foregangsmænd for Bygningen af. Jeg henstiller, som sagt, at man gør dette Spørgsmaal til Genstand for meget alvorlig Undersøgelse. Og skulde Undersøgelsen falde ud til den Side, jeg befrygter, er det mit Haab, at Regeringen paa Trods af alt, hvad der tidligere kan være sket, vil være at faa i Tale med Hensyn til Muligheden af at faa slige Forhold forandret. Jeg tror oprigtigt talt, at de Ting, som sker ude i den store Verden, ikke paa nogen Maade giver den Betragtning Ret, at naar man blot ganske roligt finder sig i, hvad der gøres fra den anden Side, bliver det efterhaanden nok godt. Nej, jeg tror saamænd, at Landene imellem er det ikke blevet bedre i de Aar, som er gaaet siden Krigen, i Retning af at tage Hensyn til andre end sig selv. Jeg tror derfor, at skal man overhovedet have Mulighed for at bekæmpe saadanne Forhold, som kan virke højt generende for den Industri, som jo dog i saa høj Grad maa antages at have hele Landets Sympati — den Industri nemlig, som eksporterer —, maa man være klar over, at man kommer ikke udenom at foretage aktive Handlinger mod de Lande, som generer vor Virksomhed her. Og saa vidt som jeg opfatter dette Forhold som værende et Forhold, der ikke har med egentlig Toldbeskyttelse at gøre — Foranstaltninger, som vi ved, at Regeringen og de den støttende Partier i Øjeblikket ikke vil have med at gøre —, skulde jeg dog synes, at her maaske dog var et Forhold, med Hensyn til hvilket man alvorligt, som jo dog hørende hjemme i det samme Hus, kunde overveje, om intet